

Malý zpravodaj dolnobenešovské farnosti

NEDEĽNÍČEK

P. Mgr. Josef Motyka, farář ve farnosti Stěbořice.

V neděli 24. února, při mši svaté v 10 hodin, v naší farnosti.

BŘEZEN 2013

SLŮVKO FARÁŘE

Opařený na plese

Vůbec bych se nedivil a ani nezlobil, když by si někdo ze čtenářů našeho Nedělníčku řekl v duchu, že: „Ten farář je nějaký divný“. Proč?

Postní doba je v plném proudu a on tady píše cosi o plese, místo aby povzbudil své ovečky v kostele i mimo něj k nějakému sebezáporu nebo jiné formě postního snažení. No co už. Co vám tady nadřizení poslali, to tady je ☺.

Když jsem byl hodně malý chlapec, podařil se mi při honičce s mladším bratrem v našem rodném domě skoro „husarský“ kousek. Povedlo se mi vběhnout při tomto zápolení pod pětilitrový hrnec plný vařící vody. Detaily asi nemá smysl popisovat, nebyly nakonec nikterak zajímavé... Musím ale podotknout, že jsem v tomto stavu unikl výprasku☺.

Aniž bych situace srovnával, podruhé jsem zůstal „jako opařený“ na plese Města Dolní Benešov, kde jsme (po domluvě s vedením kulturního domu) návštěvníkům plesu nabídli k prodeji dvě plné krabice Dolnobenešovských oplatků. Jedna krabice byla vyprodána a na druhou se vyhlásila tzv. dražba. Během několika minut se sešlo pod pódiem v sále 5168,- Kč. Bylo navrženo, že zbylé krabičky oplatků se darují dětem v Klokánku. Byl jsem vyzván, abych promluvil k dárcům zmíněné dražby, ale přiznávám, že jsem opravdu „jako opařený“ nebyl schopen slova.

Tímto ještě jednou děkuji všem, kteří touto cestou podpořili opravu varhan v našem kostele, a věřím, že dětem v Klokánku lázeňské oplatky chutnaly.

Pavel Kuchař, farář

Rozpis úmyslů na mše svaté ve farnosti Dolní Benešov na březen 2013

(Níže uvedené údaje jsou POUZE informativní, v daném období může dojít ke změnám!!!)

Den	Datum	Místo, čas	Úmysl	Pozn.
Po	4.3.	17.00	Za + Marii Kuchařovou – výroční	
Út	5.3.	6.30	Za živé a + farníky	
St	6.3.	17.00	Poděkování za 70 let života, dar zdraví a přijatá dobrodíní ...	
Čt	7.3.	17.00	Za Františka Holečka, manželku, dva zetě a vnuka	
Pá	8.3.	Záb 17.00	Za Huberta Klučku	
So	9.3.	7.00	Za Hedviku Kostřicovou a živou rodinu	
Ne	10.3.	7.00	Za +Josefa Hluchníka, rodiče z obou stran, švagry a snachu Martu	
Ne	10.3.	Záb 8.30	Za dvoje + rodiče a přízeň	
Ne	10.3.	10.00	Za členy Živého růžence	
Po	11.3.	17.00	Za Josefa Kuchaře, živou a + rodinu	
Út	12.3.	6.30	Za živé a + farníky	
St	13.3.	17.00	Za + Rudolfa Vejvodu, rodiče z obou strana sourozence	
Čt	14.3.	17.00	Za Arnošta Gajdečku, manželku, syna a duše v očistci	
Pá	15.3.	Záb 17.00	Za + Josefa Vításku – výroční	
So	16.3.	9.00	Za + Alfonse Nováka – měsíční (a za nemocné naší farnosti...)	
Ne	17.3.	7.00	Za + syna – výroční	
Ne	17.3.	Záb 8.30	Za Marii Hlubkovou, dvoje rodiče a sourozence	
Ne	17.3.	10.00	Za dar víry a zdraví pro živou rodinu	
Po	18.3.	17.00	Za + Josefa Weczerka (nedožítých 70 let)	
Út	19.3.	6.30	Za živé a + členy B.S.J.	
St	20.3.	17.00	Za + Alfréda Thiempla – výroční	
Čt	21.3.	17.00	Za Martu Kostřicovou, manželku, děti, vnuka a přízeň	
Pá	22.3.	Záb 17.00	Za rodiče Slaninovy, Františka Bábíka a duše v očistci	
So	23.3.	7.00	Za + Emila Osmančíka – výroční	
So	23.3.	16.00	Za Miroslava Janečka, sourozence, rodiče z obou stran a zetě	
Ne	24.3.	7.00	Za živé a + farníky	
Ne	24.3.	Záb 8.30	Za Bruno Pačku, manželku, dvoje rodiče, sourozence a přízeň	
Ne	24.3.	10.00	Poděkování za 90 let života, za přijaté milosti, prosba o dar ...	
Po	25.3.	17.00	Za Karla Radošovského, dvoje rodiče a přízeň	
Út	26.3.	6.30	Za živé a + farníky	
St	27.3.	17.00	Za + manžela a děti	
Čt	28.3.	18.00	Na poděkování P.Bohu za obdržené milosti a živou rodinu	
So	30.3.	19.00	Úmysl kněze	
Ne	31.3.	7.00	Za + Hildegardu Sekáčkovou – výroční	
Ne	31.3.	Záb 8.30	Za Štěpánku Balarinovou, manžela, syna a dceru	
Ne	31.3.	10.00	Za + Tomáše Ruského a rodinu	
Po	1.4.	7.00	Za + Elišku Kupkovou	
Po	1.4.	Záb 8.30	Za Annu Balarinovou – výroční a za manžela	
Po	1.4.	10.00		
Út	2.4.	6.30	Za živé a + farníky	
St	3.4.	18.00	Za + Josefa Nevělu a rodiče z obou stran	
Čt	4.4.	18.00	Za Milana Manderlu	
Pá	5.4.	6.30	Za členy Živého růžence	
Pá	5.4.	Záb 18.00	Za + rodiče a celou rodinu	
So	6.4.	7.00	Za + Lva Hankeho – výroční	
So	6.4.	14.00	Za živé a + důchodce	
Ne	7.4.	7.00	Za Alžbětu Konopkovou, manžela, příbuzenstvo a duše v očistci	
Ne	7.4.	Záb 8.30	Za rodinu Kozlovou a přízeň	
Ne	7.4.	10.00	Prosba za dar zdraví a boží pomoc	

Poznámka: Kde byl úmysl textem delší, je jeho pokračování znázorněno třemi tečkami.

Život je drsný, ať si to přejeme, či nikoli.

A je třeba s tím počítat.

Když jsem byl malý, měli jsme starého sousea, který se jmenoval doktor Gibbs. Vypadal úplně jinak než všichni lékaři, co jsem kdy poznal. Pokaždé, když jsem ho viděl, měl oblečenou džínovou kombinézu a na hlavě slamák se zeleným plastickým kšiltem. Hodně se usmíval; byl to úsměv, jenž se hodil k jeho klobouku – starý, pokřivený a obnošený. Nikdy na nás nekřičel, že si hrajeme na jeho zahradě.

Pamatuju si ho jako člověka, který byl mnohem milejší, než dané okolnosti vyžadovaly. Když doktor Gibbs zrovna nezachraňoval životy, vysazoval stromy. Jeho dům totiž trůnil na čtyřhektarovém pozemku a jeho životním cílem bylo proměnit ho v les. Ten dobrý lékař měl pár zajímavých teorií ohledně pěstování rostlin. Pocházel ze zahradnické školy, jež se řídí heslem "škoda každé rány, která padne vedle".

Nikdy své nově vysazené stromky nezaléval, což zcela odporovalo konvenční moudrosti. Jednou jsem se ho zeptal, proč. Řekl, že zalévání rostliny kazí, a pokud je zaléváte, každá následující generace stromů bude vždy o něco slabší. Takže se s nimi nesmíte mazlit a ty neduživé musíte co nejdříve odstranit. Mluvil o tom, jak zalévání stromů vede k mělkým kořenům a jak stromy, které nikdo nezalévá, musí při hledání vláhy prorůstat svými kořeny hluboko do země. Pochopil jsem ho tak, že bychom si měli hlubokých kořenů vážít.

Takže své stromky nikdy nezaléval. Zasadil doubek, a místo aby ho každé ráno zalil, praštil do něj srolovanými novinami. Plesk! Bouch! Prásk! Zeptal jsem se ho, proč to dělá, a on mi odpověděl, že proto, aby mu strom začal věnovat pozornost.

Doktor Gibbs odešel na věčnou slávu pár let poté, co jsem opustil domov. Tu a tam jdu kolem jeho domu a dívám se na stromy, které jsem ho viděl sázet před nějakými pětadvaceti lety. Teď jsou silné jako skála. Velké a robustní. Tyhle stromy se ráno probudí, zabuší se pěstmi do hrudi a dají si černou kávu bez mléka.

Před několika lety jsem vysadil pár stromů. Celé léto jsem jim nosil vodu. Stříkal jsem je. Modlil jsem se za ně. Nad celými těmi devíti metry. Dva roky rozmazlování mi vynesly stromy, které čekají, že je někdo bude dnem i nocí obskakovat. Kdykoli zavane studený vítr, začnou se třást a drkotat větvemi. Padavky. S těmi stromy doktora Gibbse to je divné. Protivenství a strádání jim zřejmě prospěly tak, jak by to pohodlí a bezstarostnost nikdy nedokázaly.

Každý večer jdu před spaním zkontrolovat své dva syny. Stojím nad nimi a dívám se na jejich drobná tělíčka, na to, jak se uvnitř nich zvedá a klesá život. Často se za ně modlím. Většinou se modlím za to, aby měli snadný život. "Ušetři je utrpení, Pane." V poslední době si však myslím, že je načase, abych svou modlitbu změnil. Má to co dělat s nevyhnutelností studených větrů, které nám dokážou proniknout až do morku kostí. Víím, že se mé děti setkají s utrpením, a moje modlitby, aby se tak nestalo, jsou naivní. Vždycky někde vane studený vítr. Takže hodlám svou večerní modlitbu změnit. Protože život je drsný, ať už si to přejeme, či nikoli. Místo toho se budu modlit, aby kořeny mých synů prorostly do hloubky a oni tím pádem mohli čerpat sílu ze skrytých zdrojů věčného Boha.

Příliš často se modlíme, abychom to v životě měli jednoduché, avšak tyto prosby bývají jen zřídka vyslyšeny. To, za co se potřebujeme modlit, jsou kořeny sahající hluboko k Bohu, aby nás to - až se spustí déšť a zafouká vítr - od něj neodtrhlo a neodneslo někam pryč.

Zrno uschlo, protože nezapustilo kořeny. (Mk 4,6)

([Philip Gulley](#) - z knihy Povídky z verandy, kterou vydalo [nakladatelství Vyšehrad.](#))

Věra Dudová

Sbírka brýlí – pokračování II.

Milí farníci,

určitě máte v paměti sbírku starších (i novějších) a přitom nadbytečných nebo nepoužívaných brýlí, které mohou posloužit potřebným lidem v rozvojových zemích v Africe, případně jinde.

Poslední opožděné kusy darovaných brýlí k nám přicházely ještě v předvánoční době, proto celá akce probíhá trochu volnějším tempem, než jsme předpokládali. V první polovině ledna jsme brýle odvezli do oční optiky v Hlučíně, kde nám je vyspravili, vyčistili a dioptricky změřili. Nachystat takto 477 (viz. foto) kusů použitelných brýlí trvalo několik týdnů. V současné době chystáme jejich odeslání do cílové stanice. O dalších krocích vás budeme informovat v dalším čísle zpravodaje.

Velký dík patří touto cestou vám všem, kteří jste brýle darovali, a také Oční optice v Hlučíně u polikliniky a její odbočce na Ostravské ulici (viz. foto).

Sbírka prošlých evropských měn.

Touto cestou se obracíme ještě jednou na farníky, ale nejen na ně. Byli jsme požádáni farností v Brně – Lesné, což je velké sídliště s několika desítkami tisíc obyvatel, o pomoc při stavbě nového kostela. Jedna z cest, jak získat prostředky na stavbu, je stále ještě možnost vyměnit v České národní bance některé zrušené měny evropských států, které přešly do tzv, Eurozóny, tedy dnes používají Euro.

Už jednou jsme tuto akci v loňském roce konali v našem kostele sv. Martina (lidé darovali i měny úplně cizích států, vše jsme do Brna odeslali), ale díky otázkám obyvatel našeho města, zda ještě taková akce proběhne, zvolili jsme tedy možnost oslovit vás – obyvatele skrze tento zpravodaj.

Pro ty, kteří by chtěli pomoci, jsou tady následující informace. **Mince nebo bankovky** dejte do sáčku a osobně nebo přes někoho, kdo má cestu ke kostelu, doneste nebo pošlete do zákristie kostela sv. Martina.

Akce bude probíhat do konce března 2013, nejpozději do 20. Dubna 2013 !!!

O průběhu této charitativní sbírky budete informováni. Díky předem za vaše pochopení.

Za Bratrstvo sv. Josefa v Dolním Benešově P. K.

SVĚTEC MĚSÍCE

SVATÁ PERPETUA A FELICITA

Památka -7. března

Mučednice, narozeny ve 2 století v Kartágu (Tunisko).

„Passio“ (vyprávění o umučení) mučednic Perpetuy a Felicity patří k nejdojemnějším, ale co je ještě důležitější, k velmi ceněným v katolické církvi vůbec. Perpetua a Felicita jsou po Petrovi a Pavlovi nejstarší svědkyně krve, jejichž doba úmrtí je známá a o jejichž mučednictví zanechal zprávu očitý svědek. Obě mučednice jsou připomínány v prvním liturgickém kánonu při mši svaté. Nad jejich hroby byla postavena bazilika.

V prvních časech křesťanství položilo mnoho lidí svůj život za víru v Ježíše Krista. O mnohých z nich víme bohužel velmi málo. O jiných zas víme pouze z legend. O Perpetue a Felicitě však toho víme dost, a to hlavně zásluhou samotné Perpetuy, která si dělala ve vězení zápisky o tom co prožívala, ale i zásluhou

jejího učitele Satura, jako i jiných osob, které je znali.

V roce 203 se Vibia Perpetua rozhodla stát křesťankou, i když věděla, že ji to může stát život, protože právě tehdy, za vlády císaře Septima, probíhalo velké pronásledování křesťanů. Pocházela ze vznešeného rodu. Její žijící bratr (druhý zemřel, když mu bylo sedm roků) následoval její příklad a taktéž se stal katechu-menem. Otec z toho byl nešťastný a pokoušel se ji od víry odvrátit. Lehce ho dokážeme ho pochopit – mladá, veselá, dvaadvacetiletá žena měla život před sebou a k tomu malého chlapečka, kterého ještě kojila. Byla vdaná, ale o jejím manželovi není nikde žádná zmínka, mnozí historikové proto předpokládají, že byla vdovou.

Perpetua nic nedbala na otcovo přemlouvání. Ukázala na džbán vody a zeptala se ho: „ Vidiš tento džbán? Můžeš ho pojmenovat jinak než jak se mu říká?“ „Samozřejmě, že ne,“ odpověděl otec. „ Vidiš,“ řekla mu. „Ani já se namohu nazývat jinak než co jsem. Jsem křesťanka.“ Tato odpověď ho tak rozčílila, že svou dceru uhodil.

Císař Septimus Severus zakázal pod trestem smrti přijetí křtu. A tak se Perpetua spolu s dalšími čtyřmi katechumeny (*katechumen je ten, kdo se připravuje na přijetí křtu*) dostala do vězení. Byli s ní Saturnin a Secundulus a také dva otroci, Revocatus a těhotná Felicitas. Jejich katecheta Satorius se dostal do vězení už před nimi. Tam jich bylo brzy všech pět pokřtěno.

Perpetua byla velmi vnímavá na Boží vnuknutí. Při křtu cítila, že se má modlit obzvláště za odvahu a vytrvalost v soužení a trápení.

Perpetua ve svých zápiscích píše: „Dostaly jsme se obě do podzemního vězení, přeplněného lidmi. Bylo tam nesnesitelné dusno, horko a tma. Nikdy jsem nezažila takovou temnotu. Vojáci nebrali žádný ohled, příliš si na nás dovozovali. Bála jsem se jich. Nejvíce mě však trápilo, že musím být odloučena od svého děťátka. Mladičká otrokyně Felicitas trpěla ještě více než já. Byla totiž v osmém měsíci těhotenství.

Později nám pomohli dva diakoni, Perpetius a Pomponius. Úplatkem dopomohli tomu, že jsme obě mohly trávit nějakou dobu v lepším koutku věznice. Tam mě mohli navštívit matka i bratr. Donesli mi mé děťátko, které jsem jim svěřila. Mohla jsem jej nakojit, bylo od hladu velmi slabé. Získala jsem také povolení, že můj chlapeček může nějakou dobu zůstat se mnou. V ten okamžik se pro mě vězení proměnilo v palác.“

Později se dostali ona i ostatní před soud. Otec Perpetuy prosil o její záchranu. Soudce měl soucit a dal jí šanci, jestliže se odvrátí od svého křesťanství. Ale Perpetua a Felicitas se hrdinně odevzdaly svému osudu, jejich víra v Boha znamenala pro ně víc, než jejich život.

Verdikt soudce zněl: „Smrt zuby šelem a divé zvěře v aréně!“ Otec velmi zuřil. Nedovolil už jí, aby měla dále u sebe svého synáčka.

Také Felicitas si prožívala muka. Nebylo přípustné popravovat těhotnou ženu. Zabít dítě v matčině lůně bylo prolítí nevinné posvátné krve. Felicitas se bála, že se nebude proto moci vydat na cestu smrti společně se svými druhy. Dva dny před popravou dostala Felicitas porodní bolesti. Dozorci si dělali posměch slovy: „Když si myslíš, že teď trpíš, co bude, když budeš čelit divým šelmám?“ Felicitas tiše odpověděla: „Teď jsem nikdo, kdo trpí, ale v aréně bude jiný trpět za mě, protože já trpím za něj.“ Porodila za strašných podmínek zdravé děvčátko, které bylo adoptované a vychované jako jedno z křesťanských děvčat v Kartágu.

V den poprav, byli muži nejdříve do krve zbiti koženými řemeny. Na Perpetuu a Felicitu vhodili síť a pustili divokou krávu se špičatými rohy, která s nimi smýkala po celé aréně. Pak byl Satyr vhozen leopardovi a po něm byli ztýráni ostatní tři muži. I přes nejtěžší zranění všichni žili, proto byli usmrceni gladiátorem. Ten jim vrazil do krku dýku.

Tak tihle mladí křesťané odevzdali svůj život Kristu.

OKÉNKO DO SVATÉ ZEMĚ

GENEZARETSKÉ JEZERO

Toto jezero má více biblických názvů. Galilejské moře, Tiberiadské moře, Ganezaretské jezero, Kineretské moře, nebo také Moře Ježíše Krista. To všechno jsou názvy pro jediné místo. Tu, v této části Svaté země strávil Ježíš téměř tři roky svého veřejného působení. Je to místo, které známe velmi dobře z písma. Zde si Ježíš povolal své první učedníky, rybáře – Šimona, zvaného Petr, jeho bratra Ondřeje a Zebedeovy syny Jakuba a Jana, následně k nim přibývali i další. Právě, na této hladině, která není vždy tak klidná jak ji vidíme na obrázku, staly se dva Ježíšovy zázraky. Píší o nich všichni čtyři evangelisté: Marek, Matouš, Lukáš i Jan.

- *Téhož dne večer jim řekl: „Přeplavme se na druhou stranu!“ Opustili zástup a odvezli ho lodí, na které byl. A jiné lodí ho doprovázely. Tu se strhla velká bouře s vichřicí a vlny se valily na loď tak že byla skoro plná. On však na zádi lodí na podušce spal. Učedníci ho probudili a řekli mu: „Mistře, tobě je jedno, že zahyneme?“ Tu vstal, pohrozil větru a řekl moři: „Zmlkni, utiš se!“ I ustal vítr a bylo veliké ticho. Ježíš jim řekl: „Proč jste tak ustrašení? Ještě nemáte víru?“ Zmocnila se jich veliká bázeň a říkali jeden druhému: „Kdo to jen je, že ho poslouchá vítr*

i moře?“

(Marek 4; 35 - 41)

- *Hned nato přiměl Ježíš učedníky, aby vstoupili na loď a jeli před ním na druhý břeh, než propustí zástupy. Když je propustil, vystoupil na horu, aby se o samotě modlil. Když nastal večer, byl tam sám. Loď byla daleko od země a vlny ji zmáhaly, protože vítr vál proti ní. K ránu šel k nim, kráčeje po moři. Když ho učedníci viděli kráčet po moři, vyděsili se, že je to přízrak, a křičeli strachem. Ježíš na ně hned promluvil a řekl jim: „Vzchopte se, já jsem to, nebojte se!“*

Petr mu odpověděl: „Pane, jsi li to ty, poruč mi, ať přijdu k tobě po vodách!“ A on řekl: „Pojď!“ Petr vystoupil z lodí, vykročil na vodu a šel k Ježíšovi. Ale, když viděl jaký je vítr, přepadl ho strach, začal tonout a vykřikl: „Pane, zachraň mne!“ Ježíš hned vztáhl ruku, uchopil ho a řekl: „Ty malověrný, proč jsi pochyboval?“

Když vstoupili na loď, vítr se utišil. Ti, kdo byli na lodí, klaněli se mu a říkali: „Jistě jsi Boží syn.“

(Matouš 14; 22 – 33)

GALILEJSKÉ JEZERO – VÝZNAMNÉ MÍSTO PRO KŘEŠŤANSKÉ POUTNÍKY

Toto sladkovodní jezero, bohaté na množství ryb, je největší zdrojem vody v Izraeli. Jeho délka je 21 km, šířka 12 km, obvod 55 km, největší hloubka 44 m a rozloha 166 km čtverečních vodní plochy. Nadmořská výška hladiny jezera je minus 212 m, a je tak nejnižše položeným sladkovodním jezerem na světě a po Mrtvém moři druhým nejnižše položeným jezerem na naší planetě. Hory okolo jezera dosahují až 300 metrů nad mořem.

Největším přítokem Galilejského jezera je řeka Jordán, která se do něj na severu vlévá, a na jižním konci zase vylévá, a putuje dále na jih, až do Mrtvého moře. Okolí jezera je nejurodnější částí Izraele.

Jedním z největších zážitků je pro poutníky Svatou zemí plavba lodi po tomto jezeře. Většinou loď vyplouvá z jižní části jezera, z místa nedaleko Jardenitu.

(*Jardenit jsme navštívili v únoru 2012*), pluje na sever, do míst, která jsme navštívili v minulém čísle našeho Nedělníčku.

Je to opravdu nezapomenutelný zážitek. Pohled na úrodné pobřeží s městečky a osadami, a oopodál zase obdivujeme vysoké skalnaté hory.

Uprostřed jezera kapitán vypíná motory lodi. Nastává tajemné ticho. Společně se pomodlíme Anděl Páně, protože je právě poledne. Následuje píseň „Bárka“, ta svým textem navozuje příjemnou atmosféru a průvodce, kněz, začíná předčítat úryvky z Písma. Ty, o Ježíšově zázracích na moři, které jsme si připomenuli na předchozí stránce.

A naši poutníci využívají jedinečnou příležitost rozjímat o těchto zázracích. Právě teď, v nádherných chvílích ticha a klidu, přímo na autentickém místě, si v nitru prožívají události, které se zde, před dvěma tisíci lety opravdu staly.

Zadívejte se na moře...zavřete oči...vnímejte texty...a zakuste podobnou atmosféru také.

Připravila Marie Ohřálová

Z NAŠÍ FARNOSTI

Poslední únorovou neděli sloužil u nás všechny tři mše svaté host. Mladý, velmi sympatický a usměvavý kněz. Řekl nám své jméno a také ve které farnosti slouží, víc o něm nevíme. A jistě i to málo, co o sobě řekl, jsme už zapomněli. K tomu je Nedělníček, aby vše napravil. Kdo byl ten milý host?

P. Mgr. Josef Motyka

Pochází z Mostů u Jablunkova. Je mu 36 let. Má o tři roky starší sestru. Vyučil se, a po té nastoupil do plného pracovního procesu ve Třineckých železárnách. Dálkově vystudoval Strojní průmyslovku v Ostravě Vítkovicích.

Celý rok 1996, do března 1997 sloužil ve farnosti Slatina u Bílovce, kde vykonával tzv. civilku. Zde vyučoval náboženství, pracoval s mládeží a také se věnoval různým pastoračním aktivitám ve farnosti.

Dále studoval na teologické fakultě v Olomouci. V Opavě 21. 6. 2003 přijal jáhenské svěcení a po té byl pověřen otcem biskupem k roční jáhenské praxi v Oldřišově. K této farnosti patřily ještě Služovice a Hněvošice.

V Ostravě, v katedrále Božského Spasitele přijal 26. 6. 2004 kněžské svěcení. Svou kaplanskou službu nastoupil v Novém Jičíně. V roce 2008 je mu přidělena farnost Stěbořice, kde je farářem doposud.

Ještě něco málo o jeho soukromí. Má rád vysokohorskou turistiku, baví ho také rybaření a rád se setkává ve společnostech.

Na obrázcích vidíme otce Josefa v našem kostele, při velké mši svaté v 10 hodin. Ve své homilii promlouval především k dětem. Říkal jim jak moc důležitá je jejich účast na mši svaté, a také pěkný vztah k Bohu, právě v jejich dětském věku. Připravil si k tomu i pomůcku, kterou vlastnoručně vyrobil - luk. Tímto lukem dětem názorně přiblížil, že každé Boží slůvko je malý šíp, který je lukem vystřelován, a snaží se zasáhnout jejich srdíčko a v něm také zůstat. Po mši svaté otec dětem požehnal, udělal jim křížek na čelo.

NEDELNÍ POVÍDKA K ZAMYŠLENÍ

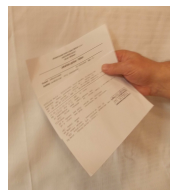
ČTRNÁCT DNÍ

„Přítel doktor mi dělal na klinice nějaké testy,“ vyprávěl JUDr. K. W.

„a požádal mě, abych výsledky z ústavu vyzvedl a přinesl mu je druhý den domů. Odjížděl na dovolenou a chtěl výsledky zkoušek znát ještě než odjede Čas od času si nechávám dělat kompletní zdravotní test, využívám toho, že spolužák je velká lékařská kapacita. Pokud mi řekne, že jsem na tom dobře, budu mít zas na nějakou dobu klid.

Vyzvedl jsem tedy zalepenou obálku, kterou jsem měl nazítří příteli odnést. Jenže od chvíle, co jsem to měl doma, jsem byl rozčilený. Co jestli... Napadlo mě, že ani minulé výsledky nemusely být tak dobré, jak přítel tvrdil...Co když...Je to starý kamarád, mohl použít zbožnou lež, aby mě uklidnil. Kdo ví, jestli v té obálce není diagnóza úplně jiná. Vím toho z medicíny dost na to, abych byl úspěšný hypochondr.

A já jsem to nevydržel. Obálku jsem otevřel. A když jsem se do zprávy začel, věděl jsem, že jsem to neměl dělat. Výsledek zkoušek i přiložený komentář hovořily úplně jasně: nemám před sebou víc než – maximálně - čtrnáct dní.

První, co jsem udělal, bylo, že jsem vytáhl kapesník. Tak obrovité kapky mi na čele na čele nevyrazily ještě nikdy v životě, smrtelný pot, ano, to bude ono.

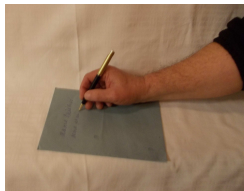
Pak jsem se posadil a zapálil si cigaretu. Po dvou týdnech první. Pak jsem šel do ledničky a vytáhl koňak. Nalil si vrchovatě. A pak jsem si nalil víno, červené, z ledničky. O nějaké našambrování jsem se nestaral. Proč taky.

A...potom jsem vzal tužku. Začal jsem si dělat seznam věcí, které ještě musím stihnout. Až mě udivilo, jak chladnokrevně jsem si počíнал. Zapisoval jsem si jednak věci příjemné a jednak nutné, od

toho, že se musím NAPOSLEDY zajet podívat do Českého ráje – ještě jednou – až po zaplacení činže.

Nechtěl jsem tady nechat ani dluh, který bych měl, že jsem tady něco krásného nestihl – ani dluh finanční.

Seznam rostl – těch věcí, které jsem ještě nestačil, nebo nesplnil! Když má člověk před sebou celý život, všechno je v dálce, všechno ještě přijde..

Teď se věci stávaly zřetelné, jasné, zaostřené. A bolely. A já věděl, že si musím pospíšet, protože těch lidí, těch věcí, těch úkolů, které byly **BEZPODMINEČNĚ NUTNÉ**, bylo tolik.

Tolik věcí, ze kterých, jak jsem si byl jist, by mi bylo smutno „na onom světě“! Nikdy bych si neodpustil, že jsem tohle či tamto opomenul. Dřív jsem důležitost těch věcí neviděl.

A – stačí umírat a všechno dostane dokonale jiné osvětlení.

Například jsem úplně zapomněl na ZAHRADU. Zdálo by se malicherné myslet při umírání na zahradu, jenomže tam bylo toho tolik, co jsem ještě chtěl udělat, odkládal a nestihl. Příště, příště. Myslím, že každý zahrádkář mi porozumí a že se mi nebude smát. Prostě nechtěl jsem po sobě nechat na tom maličkém kousku zeměkoule, který jsem měl na starosti, nějaký nepořádek. Připsal jsem na seznam ještě slovo Zahrada a pak jsem si položky očísloval, podle toho, jak se mi zdály důležité.

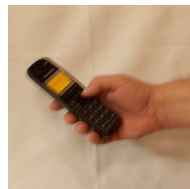
Příště... Zasl jsem, co jsem měl v životě těch příště. Jako by všechno důležité a podstatné bylo v odkladu, jenže teď se náhle všechna příště rozplynula a zůstaly jen nevykonané věci. Důležité a podstatné. Bylo zvláštní žít najednou v zemi bez „příště.“

Přepsal jsem seznam načisto a zrovna nad nim začal přemýšlet, když zazvonil telefon. Mám ho vzít? V tu chvíli mi byla každá vteřina drahá, vzácná, přímo mnohokarátová. A panečku, jak jsem je dřív ztrácel, bezstarostně.

A když jsem telefon nakonec přece jen zvedl, měl jsem velkou chuť říct: nerušte mne, umírám!

Ve sluchátku se ozval hlas mého přítele lékaře. Aha, blesklo mi hlavou, řekli mu moje výsledky a on mi chce lhát, uklidňovat mě.

„Ano?“ řekl jsem proti své vůli pateticky, vznešeně.

„Hele, brachu, volala mi sestra z kliniky, dali ti výsledky nějakého Meiera, potřebují mu je poslat na ambulanci. Prosím tě vrať jim je jak budeš moci.“

„Jakého – Meiera?“

„Prostě spletli dvě složky, víš, nepořádek je všude.“

„Já mám...“

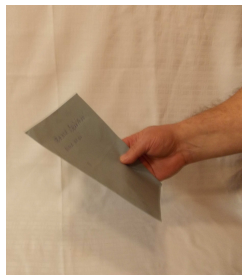
„Jo, prostě jim to vrať a zítra mi sem hod' svoje papíry. Dají ti je.“

Když jsem zavěsil, nemohl jsem se pohnout. Tak, teď jsem se narodil, říkal jsem si. Tak, v tuhle chvíli jsem se narodil.

Představil jsem si chudáka Meiera, „nějakého Meiera“, nemocného, který dostane moje papíry a neví nic o svých čtrnácti dnech. Litoval jsem ho a byl jsem šťastný. Svět kolem měl najednou barvy, přestal být vyděšeně šedý, svět se rozzářil a rozkvetl.

Došel jsem si do ledničky pro další skleničku. Před tím jsem pil na svou smrt, teď na život. Otevřel jsem okno a vyklonil se do noci, na kostelní věži zrovna odbíjely hodiny.

Tak tyhle zvony budu slyšet i za čtrnáct dní! I za rok! Nikdy jsem si neuvědomoval, jaké je to štěstí. Rozesmál jsem se zalykavě. Ach přátelé, to byla noc, to byla nádherná noc!

Ráno jsem na stolku objevil svůj seznam. Četl jsem očíslované řádky znovu a znovu.

Bylo tu tolik zajímavého, podstatného! Jak snadno se dá právě to nejdůležitější přehlédnout. Je možné, že další testy mi už tak dobře nedopadnou, že přijde mých „čtrnáct dní“, jenomže já snad už budu připraven. Pociťil jsem vděčnost k úřednici, která spletla moje papíry s papíry neznámého umírajícího. Dala mi tak velký dar, že si to ani neumí představit.

Byla to vlastně hra, smrtelně vážná HRA NA ČTRNÁCT DNÍ, kdy jsem se díval na svůj život z jiného břehu a viděl vše v obrácené perspektivě. Škoda jen, že jsem si ji nezahrál o nějaký ten pátek dřív, když jsem byl mladší. Můj život by teď vypadal úplně jinak.

Vybrala a upravila Marie Ohřálová

Z knihy Eduarda Martina „Andělské vteřiny“. Vydalo Karmelitánské Nakladatelství. Kostelní Vydří 2005.

Co je potřeba při zařizování církevního pohřbu?

„Skonání“:

Při úmrtí pokřtěného, které je potvrzeno lékařem a kdy zemřelý(á) měl(a) trvalé bydliště v Dolním Benešově (v Zábřehu), se zazvoní tzv. *skonání* mezi ranním a večerním Anděl Páně. Kontaktuje se kostelník nebo správce farnosti – viz.níže. Zvoní se ručně pod věží kostela v délce minimálně 2 minuty.

Pozůstalí nebo osoby, které vyřizují pohřeb, kontaktují následující instituce a osoby:

Správce farnosti + kostelníci:

S farářem (administrátorem) farnosti se osobně nebo telefonicky (731 534 093) domluví termín a způsob pohřbu. Dále je zapotřebí se zastavit na faru a sepsat základní matriční údaje. V případě nepřítomnosti faráře má k dispozici kostelník (DB – p.Poskočil – 737 141 668; ZÁ – p.Bazan – 606 299 171) kontakt na zastupujícího kněze.

Pohřební služba:

Kontakt na pohřební služby je k dispozici většinou 24 hodin denně. V Hlučíně jsou pohřební služby BREUER (595 042 918, 595 042 775, 602 774 993) a DOMINUS (595 041 207, 604 672 853). S pohřební službou se potvrdí (upřesní) termín pohřbu.

Úmrtní oznámení – PARTE:

Pozůstalí mohou dodat celkem 3 výtisky (1x hřbitovní vývěska v ulici Stinné, 1x vývěska u hlavn. vchodu na hřbitov a 1x vývěska u kostela – možno vhodit do poštovní schránky na faře).

Městský úřad:

Při pohřbu do země se kontaktuje osoba MěÚ Dolní Benešov (sekretariát, 2.patro – 553 651 285, klapka 11), kde se domluví náležitosti ohledně hrobního místa nebo hrobky + ostatní potřebné věci.

Hudba:

Pokud se žádá hudební doprovod a pokud si pozůstalí nedomluvili hudbu k pohřbu přímo na pohřební službě, mohou kontaktovat pana Josefa Postulku (**604 413 645**), případně jiné muzikanty.

Varhanní doprovod:

Varhanní doprovod při zádušní mši svaté se domlouvá přímo s paní Veronikou Fojtíkovou (**605 911 453**). Ta zajišťuje i zpěvačky.

Nosiči:

Kontaktní osoba pro nosiče k nesení rakve v kostele a na hřbitově je pan František Hanke (**553 651 707**). V současné době se používá k přesunu rakve u kostela a na hřbitově místo nosítek (*máry*) **nový pohřební vozík**, který byl opatřen ve spolupráci s Městem Dolní Benešov a na doporučení pohřební služby Breuer.

Různé:

Pokud si pozůstalí přejí přečíst životopis zemřelého(ho), mohou si k tomu kontaktovat vhodnou osobu a domluvit se s knězem.

Pro režijní potřeby kostela je zvykem, že proběhne dobrovolná sbírka při zádušní mši.

Pokud by pozůstalí chtěli po pohřbu nabídnout řezané květiny k výzdobě kostela, mohou tak po domluvě učinit (kromě doby postní, kdy se kostel květinami nezdobí).

=====

Rožpis předvelikonočního zpovídání

DB – Zábřeh:

PÁTEK 22.3.2013:
14.30 – 16.50
17.45 – 18.30

Dolní Benešov

STŘEDA 27.3.2013:
08.30 – 11.30 (2 cizí zpovědníci)
14.30 – 17.00 (2 cizí zpovědníci)

=====

VE ŠKOLE JEŽÍŠOVĚ

Téma setkání: **Maria a Josef – poslušnost ve víře**

Termín setkání: **Středa 6. března 2013**

Čas a místo setkání: **17:45 ve Farním sále**

Texty k nastudování:

- Lk 1,26-38 Služebnice Páně
- Mt 1, 18-25 Poslušnost Josefova
- Lk 3, 41-52 Dvanáctiletý Ježíš v chrámě
- Lk 8, 19-21 Kdo je moje matka?
- Jan 2, 1-12 Maria na svatbě v Káně
- Žid 11, 1-3.6 Bez víry se nelze líbit Bohu

ÚČELOVÉ SBÍRKY V MĚSÍCI BŘEZNU

Sbírka NA OPRAVU VARHAN

– neděle 17.3.2013

Sbírka CHRÁMY V IZRAELI

– Bílá sobota 30.3.2013 (u Božího hrobu) – odesílá se v plné výši pro potřebu oprav a údržby křesťanských chrámů v Izraeli

Sbírka NA KNĚŽSKÝ SEMINÁŘ

– neděle 31.3.2013 – odesílá se v plné výši na Kněžský seminář v Olomouci

Můžeš si malovat, můžeš se smát

=====

Tři faráři jeli společně autem, a ten, který řídil, nedokázal vybrat zatáčku, tak skončili v příkopě. A když vystoupili a snažili se vymyslet, co dál, zastavil u nich podroušený řidič a volal:

"Haló, jste celí?"

"Ano, ano," uklidňoval ho jeden z farářů. "Ježíš je s námi."

Opilec se nad tím zamyslel. "Hele, neměl bych ho radši vzít k sobě do auta? Vždyť vy ho zabijete!"

Věra Dudová

At' „NEDĚLNÍČEK“ vnese do Vašich rodin příjemné, pokojné
a sváteční chvíle

POZVÁNKA

Římskokatolická farnost sv. Martina v Dolním Benešově
si dovoluje touto cestou pozvat všechny příznivce varhanní hudby
a dobrodince generální opravy našich varhan na

VELIKONOČNÍ INAUGURAČNÍ VARHANNÍ KONCERT

který se uskuteční

**V NEDĚLI 7.4.2013 V 16:00 HODIN
V KOSTELE SV.MARTINA V DOLNÍM
BENEŠOVĚ**
**účinkuje přední český varhaník a pedagog
Hudební akademie múzických umění Praha
doc. JAROSLAV TŮMA**

Vydavatel:

Římskokatolická farnost Dolní Benešov, Nám. Cypriána Lelka 74, Dolní Benešov 747 22
Připravuje pro vás „Tým Nedělníčku“ P.Mgr. Pavel Kuchař, farář, Věra Dudová, Marie Ohřálová
email: nas.nedelnickek@seznam.cz internetové stránky: <http://farnost-dolnibenesov.webnode.cz/>
vychází první neděli v měsíci za dobrovolný příspěvek.

Zapsáno do evidence periodického tisku Ministerstva kultury pod číslem MK ČR E 19917